

**Жалба, подадена на 22 май 2020 г. от Европейската комисия срещу решението, постановено от
Общия съд (четвърти състав) на 12 март 2020 г. по дело T-732/16, Valencia Club de
Fútbol/Европейска комисия**

(Дело C-211/20 P)

(2020/C 262/20)

Език на производството: испански

Страни

Жалбоподател: Европейска комисия

Други страни в производството: Valencia Club de Fútbol, S.A.D. и Кралство Испания

Искания на жалбоподателя

- да се отмени обжалваното съдебно решение, доколкото в него Общият съд отменя Решение (ЕС) 2017/365 на Комисията от 4 юли 2016 година относно държав[н]а помощ SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP), приведена в действие от Испания в полза на Valencia Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva, Hércules Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva и Elche Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva (ОВ L 55, 2017 г., стр. 12) в частта относно мярка 1, представляваща държавна гаранция, предоставена от IVF на 5 ноември 2009 г. във връзка с банков заем, отпуснат на Fundación Valencia с цел записването на акции на Valencia CF в рамките на увеличението на капитала на Valencia CF,
- да се върне делото на Общия съд на Европейския съюз за ново разглеждане и
- Съдът да не се произнася по съдебните разноски.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си Комисията излага само едно основание, с което твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото на Съюза, защото тълкувал неправилно член 107, параграф 1 ДФЕС, по-специално що се отнася до доказването на наличието на условието за предимство. По-конкретно в точки 124–138 от обжалваното съдебно решение Общият съд, на първо място, тълкувал неправилно Известието на Комисията относно прилагането на членове [107 ДФЕС] и [108 ДФЕС] по отношение на държавните помощи под формата на гаранции (ОВ С 155, 2008 г., стр. 10) във връзка със Съобщението на Комисията относно преразглеждане на метода за определяне на референтните и сконтови лихвени проценти (ОВ С 14, 2008 г., стр. 6) и спорното решение; на второ място, Общият съд допуснал грешка при прилагането на правото, що се отнася до тежестта на доказване на наличието на предимство, произтичащо от индивидуална гаранция, и до задължението на Комисията за полагане на грижа в рамките на официалната процедура по разследване; на трето място, Общият съд изопачил фактите.

**Преюдициално запитване от Labour Court (Ирландия), постъпило на 20 май 2020 г. — MG/Dublin
City Council**

(Дело C-214/20)

(2020/C 262/21)

Език на производството: английски

Запитваща юрисдикция

The Labour Court, Ireland

Страни в главното производство

Жалбоподател: MG

Ответник: Dublin City Council

Преюдициални въпроси

- 1) Когато работник дава дежурство „на повикване“ на място или места по свой избор, като не се изисква в нито един момент от дежурството да уведомява работодателя за местонахождението си, а се изисква само да може да се отзовава на повиквания в желателен петминутен и максимален десетминутен срок за явяване, трябва ли член 2 от Директивата ⁽¹⁾ да се тълкува в смисъл, че докато е в такова дежурство на повикване, този работник се намира в работно време?
- 2) Ако отговорът на първия въпрос е утвърдителен, може ли да се смята, че работник, който не търпи други ограничения освен във връзка с изискването да се отзовава на повиквания в желателен петминутен и максимален десетминутен срок за явяване, а по време на дежурството „на повикване“ може без ограничения да работи едновременно и за друг работодател или да осъществява професионална дейност за своя сметка, се намира в „работно време“ за работодателя, за когото дава дежурството „на повикване“?
- 3) Ако отговорът на втория въпрос е утвърдителен и ако работникът действително работи за втори работодател, докато е в дежурство „на повикване“, с единственото изискване вторият работодател да го освобождава от работа в случай на повикване от първия работодател, трябва ли да се приеме, че времето, през което работникът е в дежурство „на повикване“ и работи за втория работодател, представлява работно време от гледна точка на отношенията му с първия работодател?
- 4) Ако отговорът на третия въпрос е утвърдителен, означава ли това, че работник, който работи за втори работодател, докато е в дежурство на повикване за първия си работодател, натрупва часове работно време едновременно спрямо първия и спрямо втория работодател?

⁽¹⁾ Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време (ОВ L 299, 2003 г., стр. 9; Специално издание на български език, глава 5, том 7, стр. 3).

**Преюдициално запитване от Korkein hallinto-oikeus (Финландия), постъпило на 28 май 2020 г. —
А Оу**

(Дело C-221/20)

(2020/C 262/22)

Език на производството: фински

Запитваща юрисдикция

Korkein hallinto-oikeus

Страни в главното производство

Жалбоподател: А Оу

Ответник: Veronsaajien oikeudenvaltontayksikkö

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли член 4 от Директива 92/83/ЕИО ⁽¹⁾ да се тълкува в смисъл, че държава членка, която съгласно тази разпоредба прилага намалени акцизни ставки за бира, произведена в независими малки пивоварни, трябва да прилага и разпоредбата за общото данъчно облагане на малки пивоварни, съдържаща се в член 4, параграф 2, второ изречение от Директивата, или съответната държава членка има право на преценка по отношение на прилагането на последната разпоредба?
- 2) Има ли член 4, параграф 2, второ изречение от Директива 92/83/ЕИО директен ефект?

⁽¹⁾ Директива 92/83/ЕИО на Съвета от 19 октомври 1992 година за хармонизиране на структурата на акцизите върху алкохола и алкохолните напитки (ОВ L 316, 1992 г., стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 152).